

נדריים פג

משה שווערד

שבת ר"ח אלול

1. פ' רבינו אברהם מן ההר

דילמא. כמו לימא⁴⁸.

2. פירוש הרא"ש מסכת נדרים דף פג עמוד א

ודלמא מיין דאית לה צערא הפר לה כו'. האי ודלמא לאו דוקא אלא בודאי דינא הכי כיון דאינו מפר שאינה מתענה לא הפר לה על זג וחרצן שאינה מתענה בהם ואכתי נזירה היא לזג וחרצן ואמאי אינה סופגת הארבעים על טומאת מת:

3. חדושי הרשב"א על מסכת נדרים דף פג/א

דלמא מיין דאית ליה צערא מפר לה. ויש ספרים דגרסי לימא:

4. הר"ן מסכת נדרים דף פג עמוד א

ותספוג את הארבעים - [1] ואם איתא דהכי הוא ה"ל לתנא לאשמועינן הך רבותא דאפי' הפר לה בעלה סופגת ואפילו בזג וחרצן.

5. פירוש הרא"ש מסכת נדרים דף פג עמוד א

ודלמא מיין דאית לה צערא הפר לה כו'. האי ודלמא לאו דוקא אלא בודאי דינא הכי כיון דאינו מפר שאינה מתענה לא הפר לה על זג וחרצן שאינה מתענה בהם [2] ואכתי נזירה היא לזג וחרצן ואמאי אינה סופגת הארבעים על טומאת מת:

6. ספר דבר יעקב

✓ א | דלמא מן יין דאית לה צערא הפר מן חרצן ומן זג לא הפר לה - בספר טל תורה הביא מהפמ"ג שכתב שענבים וחרצן זג התורה אסרה משום סייג שמא יבוא לשתות יין, ולפ"ז חקר הפמ"ג האם בזה התורה אסרה חצי שיעור. [הטל תורה מוכיח מהגמ' כאן שהאיסור אינו משום סיג, דאם נימא שכל האיסור משום סיג שמא ישתה יין, א"כ היכא דהפר לה מן היין ממילא ליכא איסור לאכול חרצנים חג.

7. הר"ן מסכת נדרים דף פג עמוד א

אמר רב יוסף אין נזירות לחצאין -

[1] דכיון דלא משכחת נזירות שלא יחול אף על זג וחרצן כי אמר רחמנא יפרנו דמשמע כוליה על כרחין אפילו על זג וחרצן קאמר.

8. פ' רבינו אברהם מן ההר

[2]

חרצן זג. לחצאין. דמשעה שהפר לה ביין הלך כל הנזירות. והותרה בחרצן זג. שאין אדם נזיר אם לא יאסר בכולן. ואין קרבן. ואם קבל עליו א.

✓ [ב] אין נזירות לחצאין - [כתב הגר"ז] [סוף הל' נזירות] שמשמע מדברי הר"ן והרא"ש והתוס' שהם מפרשים אין נזירות לחצאין קאי על ההפרה, דעצם ההפרה של חצי נזירות חלה על כל הנזירות כיון שאין נזירות לחצאין. [הגר"ז בעצמו מבאר [ולומד כן בשיטת הרמב"ם] דבאמת ההפרה חלה על חצי הנזירות [ולא חלה על חרצן שאין בו עינוי

נפש], אלא והנזירות של חרצן מתבטל ממילא [ללא הפרה] משום שאין נזירות לחצאין. וכן מפרש הרש"ש, וכן מבאר המאירי.

10. הר"ן מסכת נדרים דף פג עמוד א

אלא אמר אביי אין נזירות לחצאין ואין קרבן לחצאין - כי היכי דאין נזירות לחצאין שאי אפשר להפר מקצתו דהיינו יין ותאסר עדיין בזוג וחרצן הכי נמי אין קרבן לחצאין דכל שהפר לה הבעל בתוך מנין נזירותה ונתבטל מנין אותן ימים הבאים שוב אינה מביאה קרבן בשביל מקצת מנין נזירות שמנתה כבר שלא אמרה תורה להביא קרבן לחצאין אלא על מנין נזירות שלם.

11. ספר דבר יעקב

✓ [ג] ר"ן ד"ה אלא וכו' א"נ אפ' נטמאת בעיא לאתויי שלש בהמות וכו' נמצא דחצי מנין נזירות שמנתה במקומו עומד ואי ס"ד יש קרבן לחצי נזירות היה לה להביא קרבנות דטהרה אחר שתטהר כדאמרינן בנטמא אחר מלאת - המלא הרועים מקשה דנזיר שנטמא מביא קרבנות של טהרה כשישוב ויעשה נזירות מחדש [כלומר לאחר שימנה שוב שלשים ימים חדשים של נזירות טהרה], אבל כאן האשה אינה יכולה לקיים נזירות חדשה כיון שבעלה הפר לה, והימים הראשונים נפלו כשנטמאת, וא"כ אינה יכולה להביא קרבנות של נזירות טהרה.

12. חדושי הרשב"א על מסכת נדרים דף פג/א

האשה שנדרה בנזיר והפרישה בהמתה. כלומר נטמאת והפרישה בהמתה לאשם, ותנא הפרישה בהמתה לרבנות ולאשמועינן דאע"ג דהפרישה בהמתה קודם הפרה לא מתיא לה אחר הפרה:

13. פירוש הרא"ש מסכת נדרים דף פג עמוד א

האשה שנדרה בנזיר ונטמאת. והפרישה בהמתה לאשם דנזיר טמא מביא אשם וחטאת העוף ועולת העוף קודם שיתחיל למנות נזירות טהרה

14. הר"ן מסכת נדרים דף פג עמוד א

אלא מאי יש קרבן לחצי נזירות שלש בהמות בעיא לאתויי - [1] אם לא נטמאת דהיינו חטאת עולה ושלמים והשתא שנטמאת יש לה להביא אשם ועולת העוף וחטאת העוף [2] אי נמי אפ' נטמאת בעיא לאתויי שלש בהמות דכיון דבעל לאו מיעקר עקר אלא מיגז גיזו מהפרה ואילך נמצא דחצי מנין נזירות שמנתה במקומו עומד ואי סלקא דעתך יש קרבן לחצי נזירות היה לה להביא קרבנות של נזירות דטהרה אחר שתטהר כדאמרינן בנטמא אחר מלאת.

15. הר"ן מסכת נדרים דף פג עמוד א

משום דחטאת העוף אתיא על הספק - וכיון דקיל כולי האי דעל הספק נמי באה ואינה נאכלת אתיא נמי לחצי נזירות.

16. תוספות מסכת נדרים דף פג עמוד א

אלא אין קרבן לחצי נזירות וחטאת העוף דמייתי משום דחטאת העוף בא על ספק - אין קפידא אם מביאתו הלכך הזקיקו שתביא חטאת העוף כדאמר בגמרא פ"ד דנזיר (דף כב.) כדרבי אלעזר הקפר דנזיר חוטא ובעי כפרה.

17. פירוש הרא"ש מסכת נדרים דף פג עמוד א

וחטאת העוף דמתיא משום דחטאת העוף בא על הספק. ביולדת שהפילה ואינה יודעת מה הפילה אם נפל הפילה וחייבת בקרבן או רוח הפילה ופטורה מביאה חטאת העוף מספק להכשירה בקדשים ואינה נאכלת ובנזיר מייתי לה מקראי הלכך הכי נמי בקל חייבו להביא חטאת העוף וגם בעיא כפרה כרבי אלעזר הקפר דאמר נזיר חוטא הוא הכי מפרש ליה בנזיר:

18. ספר דבר יעקב

דן אלא לעולם אין קרבן לחצי נזירות וחטאת העוף דמתיא משום דחטאת על הספק - הגמ' [בנזיר כט.]. לומדת מפסוק שחטאת העוף באה על הספק, כגון ספק זב או יולדת שאינה יודעת אם ולד הפילה או רוח הפילה, חייבים להביא חטאת העוף מספק, וכשם שחטאת העוף באה על הספק כך היא באה על חצי נזירות, דנזיר צריך להביא חטאת על זה שהזיר עצמו מן היין כדאיתא בגמ' [נזיר יט. הובא בתוס' ורשב"א], ולכן אף שהצי נזירות אינה נזירות, מ"מ כיון שציערה עצמה מהיין צריכה להביא חטאת על זה שציערה עצמה מהיין.

19. פירוש הרא"ש מסכת נדרים דף פג עמוד ב

למתענה כו' מטומאת מת דלית לה צערא לא הפר לה. ואמאי מותרת ליטמא למתים ולא שייך הכא לשנות אין נזירות לחצאין דדוקא גבי חרצן וזג אי אפשר לנזירות בלא חרצן אבל אפשר לנזירות בלא איסור טומאה כנזיר שמשון ותימה אמאי לא פריך מברייתא דלעיל דקתני בהדיא דמטמא למתים אחר שהפר לה:

20. תוספות מסכת נדרים דף פג עמוד א

ואי אמרת כו' מטומאת מת [דלית לה צערא] לא הפר לה - ותהא אסורה גם אחר ההפרה לטומאה ואי קשיא אמאי אין משני אין נזירות לחצאין כדמשנינן לעיל ושמא לעיל היינו גבי חרצן דאי אפשר לנזירות בלא איסור חרצן אבל אפשר לנזירות בלא איסור טומאה הלכך טומאה יש לו דין בפ"ע והוי נזיר מטומאה לחודה אבל מ"מ קשה מברייתא דלעיל דאיירי בטומאה מצי למיפרך.

21. הר"ן מסכת נדרים דף פג עמוד ב

מטומאת מת דלית לה צערא לא הפר לה - ונמצא שאפילו לאחר ההפרה היא מוזהרת על הטומאה וכיון שכן לא מיקרי לגבי טומאה חצי מנין של נזירות שהרי חייבת היא להשלים כל מנין נזירותה בטהרה אלא ודאי משמע דמתוך שמפר ליין שמתענה בו מפר לטומאה שאינה מתענה.

22. הר"ן מסכת נדרים דף פג עמוד ב

אמרי טומאת מת נמי אית לה צערא - האי דפריק ליה הכי ולא פריק אין נזירות לחצאין כדפריק לעיל

[1] משום דטומאה אינה תלויה בנזירות דאשכחן נזירות בלא טומאה שהרי נזיר שמשון אסור ביין ומטמא למתים כדאיתא פרק קמא דמס' נזיר (ד) וכיון דלא תליא טומאה בנזירות אפשר נמי דאיתא לאיסור טומאה בלא איסור שאר דיני נזירות

[2] אי נמי דקושטא דמילתא בעי לתרוצי דלא כדקסלקא דעתא דאין בטומאת מת צער דליתא אלא צערא אית לה ונ"מ שאם נדרה שלא תלך לבית האבל בעלה מפר לה משום עינוי נפש.

23. ספר דבר יעקב

(א) ר"ן ד"ה אמרי וכו' משום דטומאה אינה תלויה בנזירות דאשכחן נזירות בלא טומאה שהרי נזיר שמשון אסור ביין ומטמא למתים - מבואר בר"ן שנזירות שמשון אינה סוג חדש של נזירות, אלא אותה נזירות בלי איסור טומאה. ולפי התירוץ

השני של הר"ן אפשר לומר שנזירות שמשון היא סוג חדש של נזירות. הגר"י [סוף הל' נזירות] מקשה על הר"ן שנזירות שמשון היא מין נזירות בפני עצמה, והכא מדברים על נזירות רגילה שהיא מין אחר של נזירות שכוללת איסור טומאה.

עוד מקשה הגר"י דאמנם מצאנו נזירות מהיין בלי טומאה, אבל לא מצאנו איסור טומאה ללא איסור מהיין.
הרש"ש מקשה מהמשנה [נזיר ג:] הריני נזיר רק מתרצנים או מטומאה הוא נזיר לכל, אלמא אין הנזירות יכולה להתחלק.

24. פירוש הרא"ש מסכת נדרים דף פג עמוד ב

מתני' קונם שאני נהנה לבריות אינו יכול להפר. דלא הוא עינוי נפש אבל מפר משום דברים שבינו לבינה ורבי יוסי היא כדתרצינן לעיל:

25. הר"ן מסכת נדרים דף פג עמוד ב

אלמא אפשר דמתזנה מדיליה - קא סלקא דעתך דסיפא דקתני יכולה היא ליהנות בלקט שכחה ופאה לאו סיומא דרישא וטעמא דידה היא דמשום הכי אין יכול להפר מפני שיכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה דאם איתא הוה ליה למתני הכי מפני שיכולה ליהנות ועוד דאם איתא דבעל בכלל בריות הוא היכי קתני דמפני שיכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה אין יכול להפר וכי בעל וכולהו בריות גריעי מחנווני שלא היתה פרנסתו אלא ממנו דאמרינן לעיל יפר אלא ודאי כי קתני אין יכול להפר היינו טעמא משום דאפשר דמתזנה מבעלה דבעל לא הוא בכלל בריות הלכך לא מקרי עינוי נפש ולא יפר וכי תימא אכתי היכי אתיא שפיר דהא ודאי בעל אין פרנסתו אלא מן הבריות והוה להו בריות כחנווני שאין פרנסתו אלא ממנו דאמר יפר לאו קושיא היא דהתם אסרה לה לפירות חנווני אפילו בזמן שיביאם לה בעל וכדאסיקנא לעיל הלכך יפר אבל הכא לא אסרה אנפשה פירות הבריות אלא הנאות הבריות הלכך כל היכא שהבעל לוקח אותם מותרת בהן שאינה נהנית מן הבריות אלא מן הבעל.

26. הר"ן מסכת נדרים דף פג עמוד ב

אימא סיפא יכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה - אבל מן הבעל לא אכלה דאי אכלה מבעל היכי מותרת בלקט שכחה ופאה דהא לאו עניה היא.

27. ספר דבר יעקב

שכחה ופאה דהא לאו עניה היא - [הקה"י [סוכה סימן כט] דן לגבי תינוק עד גיל שש שאביו חייב לזונה, האם הוא בגדר עני שאפשר לתת לו צדקה או כיון שאביו מחויב לפרנסו אינו עני כיון שאית ליה זכות מזונות. ורוצה להביא ראיה מהר"ן כאן שכתב שהאשה אינה עניה כיון שהבעל מחויב לתת מזונותיה. [ודחה דקטן גרע מאשה, דאשה יש לה זכות ממון ותביעת ממון מבעלה, אבל לקטן אין זכות ממון מאביו, ורק מצוה רמיא על אביו לפרנסו]

[ג] ר"ן ד"ה אימא סיפא וכו' אבל מן הבעל לא אכלה דאי אכלה מבעל היכי מותרת בלקט

28. הר"ן מסכת נדרים דף פג עמוד ב

אמר עולא לעולם בעל לאו בכלל בריות הוא ועוד אין יכול להפר מפני שיכולה היא ליהנות בלקט שכחה ופאה - פירוש לעולם בעל לאו בכלל בריות הוא ומשום הכי אין יכול להפר דהא מתזנה מיניה דבעל ועוד דאפי' בעל עני הוא אין יכול להפר מפני שיכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה ומבעל נמי לא מתסרא דאי מתסרא ביה משום שיכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה בלחוד לא אמרינן דלא יפר דלא גרעי בריות ובעל מחנווני שלא היתה פרנסתו אלא ממנו דקיימא לן יפר.

29. הר"ן מסכת נדרים דף פג עמוד ב

רבא אמר לעולם בעל בכלל בריות הוא - ומה טעם קאמר מה טעם אין יכול להפר מפני שיכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה סבירא ליה לרבא דאף על גב דלא קתני מפני שיכולה ליהנות ממילא משמע דמה טעם קאמר וקשיא טובא ולרבא מי גרעי בריות ובעל מפירות חנווני שאין פרנסתו אלא ממנו דקתני יפר משום עינוי נפש ואפילו לר' יוסי ותירץ הר"מ בר שניאור זכרונו לברכה דהכא בשלקטה לקט שכחה ופאה ויכולה היא ליהנות ממנו וכדקתני יכולה היא ליהנות בלקט שכחה ופאה והלכך לא יפר ולעיל בשנדרה בימות הגשמים שאי אפשר לה ללקט ומשום הכי יפר.

30. תוספות מסכת נדרים דף פג עמוד ב

חדא ועוד קתני חדא דבעל אינו בכלל בריות ועוד כו' - כך מגי"ה במשנתנו ולעולם בעל מכלל בריות הוא ומה טעם קאמר כו' קשה להר"ם לעיל [דאמרינן] אם לא היתה פרנסתו אלא ממנו הרי זה יפר ואפילו כדן עינוי נפש ואמאי והרי יכולה ליהנות בלקט שכחה ותי' דלעיל מיירי בנדרה בימות הגשמים דליכא לקט ופאה.

31. קרן אורה מסכת נדרים דף פג עמוד ב

ורבא אמר דבעל בכלל בריות. ואפילו הכי אין יכול להפר מהאי טעמא דיכולה ליהנות בלקט לחוד. וכ' דחנוני דלעיל מיירי בימות הגשמים דליכא לקט. ובאמת קשיא לי טובא. כיון דאסרה הנאה סתם מכל הבריות. אם כן מאי מהני הנאתה מלקט, הא איכא כמה מינים דליתנהו בלקט, וכי נדרה אפילו באחת מכל המינים הרי זה עינוי נפש. וכל שכן הכא דאסרה עליה כל הנאות. וצריך לומר דדוקא היכא דאסרה עליה א' מכל המינים הוא דמיקרי עינוי נפש. אבל היכא דנדרה מהנאת הבריות לא מיקרי עינוי נפש כיון דיכולה ליהנות בלקט כו'. אע"ג דממילא נאסרה בשאר מינים שאינן בלקט מכל מקום עיקר נדרה לא הוי בעינוי נפש אלא הנאת הבריות.

ואין לדקדק היכי יכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה לרבא, הא מציאת האשה לבעלה. ואם כן מה שלקטה שייך לבעלה, והרי היא נהנה משלו.

[1] וי"ל דבכה"ג לא תקינו רבנן, כיון דאין לה ממי ליהנות.

[2] ועוד דהבעל עשיר הוא ואין לו זכיה בלקט שכחה ופאה,

[3] ובלאו הכי נחלקו הראשונים ז"ל היכא דאין הבעל נותן לה מזונות אי מציאתה שלו.

32. הר"ן מסכת נדרים דף פג עמוד ב

רב נחמן אמר לעולם בעל לאו בכלל בריות הוא - ומשום הכי לא יפר שאם לא היתה יכולה ליהנות ממנו אע"פ שיכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה עינוי נפש הוי ומפר והכי קתני נתגרשה יכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה דלית בהו טובת הנאה דעזיבה כתיבא בהו וקא משמע לן דלכשתגרשה יחזור הבעל להיות בכלל איסור הבריות ואין לה ליהנות אלא בלקט שכחה ופאה כן פירשו הראשונים זכרונו לברכה וכן הוא בחדושי הרשב"א זכרונו לברכה בשם התוספתא.

33. פירוש הרא"ש מסכת נדרים דף פג עמוד ב

נתגרשה יכולה ליהנות בלקט שכחה ופאה. ולכשתגרש הוי בעל בכלל בריות דהכי נדרה קונם שאני נהנה לכל אדם דמתקרי בריות בשעת הנאה אע"ג דהשתא לא מיתסר בעל יכולה לאסרן עליו לאחר זמן [1] מידי דהוה אהך דאמר לקמן שדה זו שאני מוכר לך לכשאקחנה ממך תקדוש קדשה הואיל ובידו להקדישה עתה ואע"ג דהשתא לא הוי עינוי נפש הואיל ויבא לידי עינוי נפש לכשתתגרש מצי מפר:

34. חדושי הרשב"א על מסכת נדרים דף פג/ב

רב נחמן אמר לעולם לאו בכלל בריות הוא וה"ק בשנתגרשה יכולה היא ליהנות בלקט. וקמ"ל דלכשתתגרש יחזור הבעל להיות בכלל איסור הבריות ואין לה ליהנות אלא מלקט שכחה ופאה. ואמרו בתוס' דטעמא דמלתא משום דיכולה לאסור פירות בעל אנפשה מהשתא, והלכך כיון דאפשר לה מהשתא אף ע"ג דלא אסרה אנפשה אלא לאחר גרושיה אפ"ה מיתסר. [2] ומסתברא דאין צורך לכך, משום דלאסור אנפשה אפי' לאחר זמן אסרה ואפי' בדבר שלא בא לעולם, הואיל ואדם אוסר פירות חברו

עליו כדאיתא לקמן (פה, ב) ואיתא בפרק השותפין שנדרו (לעיל מז, א), ותנן (לעיל ל, ב) הנולדים כו', ולא קשיא לן לקמן אלא כשאוסר דבר שלא בא לעולם על חברו:

35. דף על הדף נדרים דף פג עמוד ב

בגמ': מאי דכתיב (קהלת ז, ב): 'והחי יתן אל לבו'? דיספודן - יספודן ליה, דיבכה - יבכון ליה, דיקבר - יקברוניה". ופירש רש"י: "והחי יתן אל לבו - שישתדל לעשות עם אחרים כדי שיזכה וייעשה לו". הרי שמצפים לתשלום גמול אף כאשר עושים חסד עם המתים, וקשה מהמבואר בירושלמי (פ"ז דשבת) דחסד שעושין עם המתים נקרא: "חסד של אמת". כפי שנאמר: "שים נא ירך תחת ירכי ועשית עמי חסד ואמת". לפי שאינו מצפה לתשלום גמול. וכן פירש רש"י על הפסוק (בראשית מז, כט) הו"ל.

ועוד קשה, דהרי "לוויית המת" נמנית בתחילת מסכת פאה בין הדברים "שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא", הרי שיש "תשלום גמול" בשני בעולמות אף לחסד שעושים עם המתים?

וכתב בספר מרפסין איגרא (פר' ויחי) בשם הגאון ר' חיים קנייבסקי שליט"א:

מה שכתב רש"י בשם ה"ירושלמי", שאדם אינו מצפה לתשלום גמול בעשיית חסד עם המתים, הוא רק מהאדם המקבל עצמו. משום שדרך האדם שעושה טוב עם זולתו, תמיד מחשבתו וצפייתו שהמקבל ישיב לו כגמולו. אך כשעושה חסד עם המת, יודע הוא שמהמת הוא כבר לא יקבל כלום לעולם.

אך עדיין יש בחסד שעושים עם המתים מצוה, וודאי שאין הקב"ה מקפח כל עשיית מצוה, והוא משלם עליה שכר, ולכך נמנית מצוה זו עם המצוות שהאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא. שהרי הקב"ה משלם על כך.

ומאמר הגמרא בנדרים כוונתו לומר, שאם אדם יגמול חסד עם אחרים ללא ציפיית גמול מהם, שהרי מתו, או ילמדו אחרים ממעשיו הטובים ויעשו כמעשיו וילכו בדרכיו כי קידש את ה' במעשיו, ואז יוכל ליהנות מזה גם הוא כשימות.

36. דף על הדף נדרים דף פג עמוד א

בגמ': הפר לה בעלה והא לא ידעה שהפר לה והיתה שותה יין ומטמאה למתים, אינה סופרת את הארבעים וכו'.

ובנזיר (כ"ג ע"א) מפורש דמקבלת מכות מרדות ע"ש. בספר אש דת (סי' מ"ו)

מביא מהגאון בעל מוצל מאש שכתב:

בענין מי שבא על האשה בהיותה בחזקת אשת איש ונתעברה ממנו, ואח"כ בא עד אחד והעיד שזה ימים שמת בעלה קודם הזנות אם יכול לישא אותה, או דילמא כיון שבשעה שבא עליה היתה בחזקת אשת איש אסורה עליו, דבר זה לא נמצא בפירוש רק צריכין אנו להוכיחו ממקום אחר כו' ע"כ.

וכתב הגאון מהרי"ט אלגזי זצ"ל בספרו קדושת יום טוב (ד' כא): ודבריו תמוהים בעיני דהרי אמרינן בפ' ד' דנזיר דף כ"ג ע"א דתנן התם האשה שנדרה בנזיר והפר לה בעלה והיא לא ידעה שהפר לה בעלה והית' שותה בין ומטמאה למתים תספוג מכת מרדות. ואמרינן בגמ' ת"ר אישה הפרה וה' יסלח לה באשה שהפר לה בעל' והיא לא ידעה הכתוב מדבר שהיא צריכה כפרה וסליחה כו', ואם בעון נדרים דקיל אמרינן דכיון דהיא לא ידעה בהפר' הבעל וכיונה לעבור על האיסור ואף דבאמת היה שהיתה מותרת באותה שעה עם כל זה צריכה כפרה וסליחה וסופגת מכת מרדות, כ"ש בעון אשת איש האמור דאף דאחר האמת כבר היתה פנויה בשעה שבא עליה, מ"מ כיון שהבועל כיון לעשות איסור חמור כזה, פשיטא דצריך כפרה וסליחה וא"כ איך אפ' שנתיר אותה לבועל זה אין הדעת סובלתו שיהא חוט' נשכר, והכי כתב הנ"י שהביא הרב שם דשומרת יבם שזינתה אף דמן הדין מותרת לבועל מ"מ משום קנס אסרינן לה לבועל, וא"כ בנדון זה שצריך כפרה וסליחה איך יעלה על הדעת שלא יקנסו אותה לאוסרה עליו ע"כ.